

★ ★ ★ ★ ★

IMPORTANT!

★ ★ ★ ★ ★

**rezumatul revistelor
precedente: urmăriți cu
atenție numerele
viitoare.**

**VE GĂSIȚI ÎN INTERI-
ORUL REVISTEI:
-ARE ROST SĂ ANUN-
-ĂM PE COPERTĂ, CĂ
-OAR O SĂ VEDEȚI ȘI
-INGURI. MAI BINE
-AM PUTEA ANUNȚA
-NE GĂSIȚI PANTOFI
NR. 4311**

★ ★

**știți ce ne-a scris un cli-
entor? Că-i plac revistele
de la „SAVOY”, că l-ar
plăce și revista noastră,
dar de ce n-avem și un
corp de balet?**

★ ★

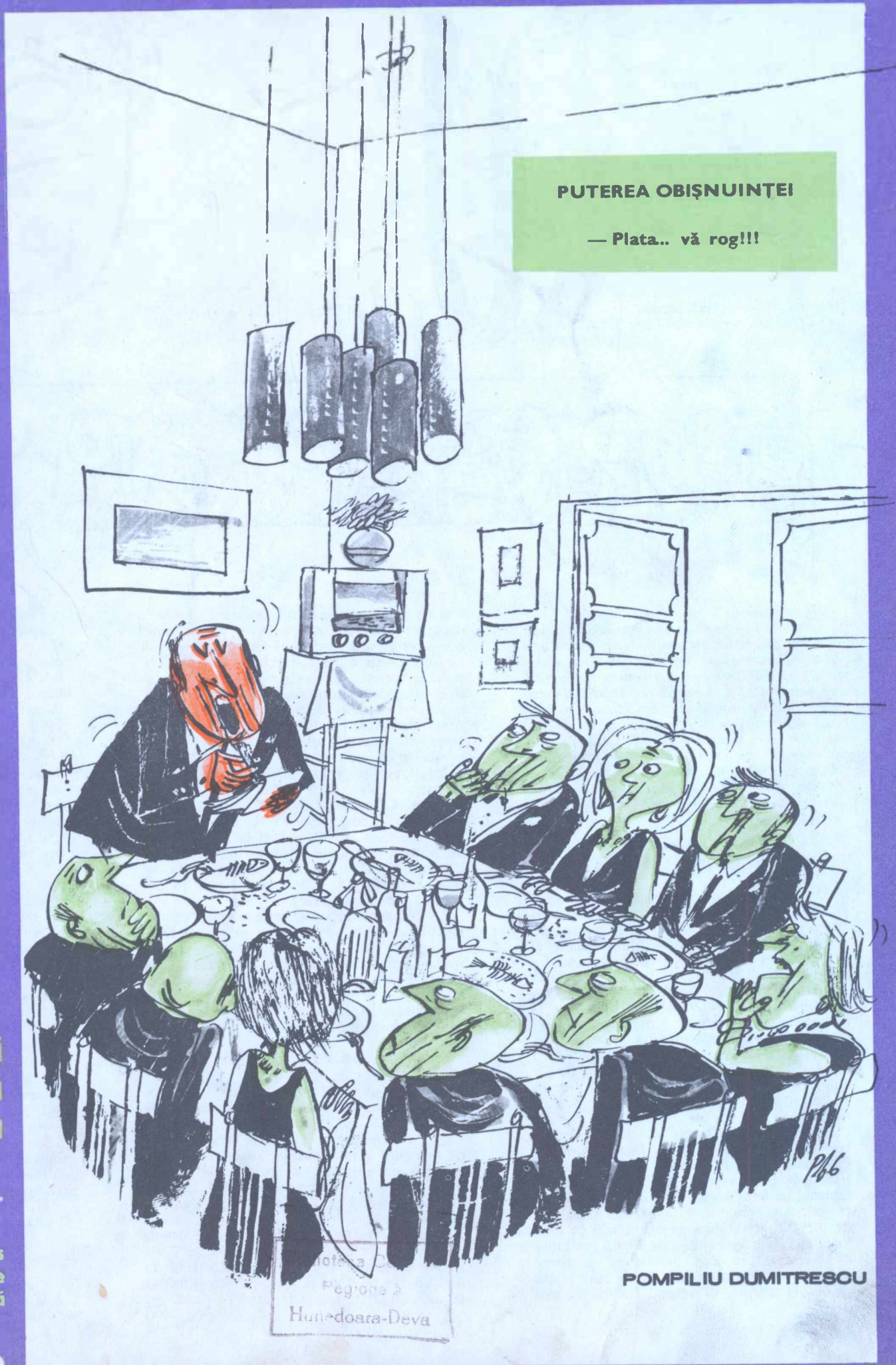
**ÎN NATURĂ NIMIC NU
SE PIERDE. ATUNCI DE
CE SĂ PIERDEȚI ACEST
NUMĂR, NECITINDU-L?**

**În pagina a 3-a citiți o
poezie de tip vechi:
cu ritm, cu rimă și cu
o idee clară.**

**În pagina a 4-a citiți
ce vreți. Dar pe urmă
să nu veniți la noi cu
pretenții...**

ȘI UN SFAT:

**Folosiți crema de ras
preferată și pasta de
dinți care vă place, că
ale noastre-s toate!**

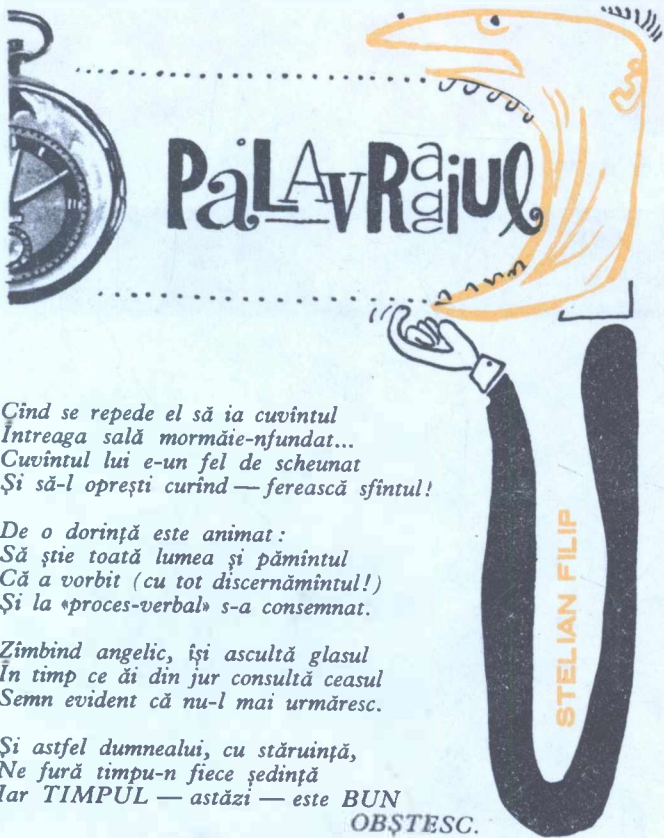

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

— Plata.. vă rog!!!

Hotel a D. Păgione 3
Hunedoara-Deva

POMPILIU DUMITRESCU

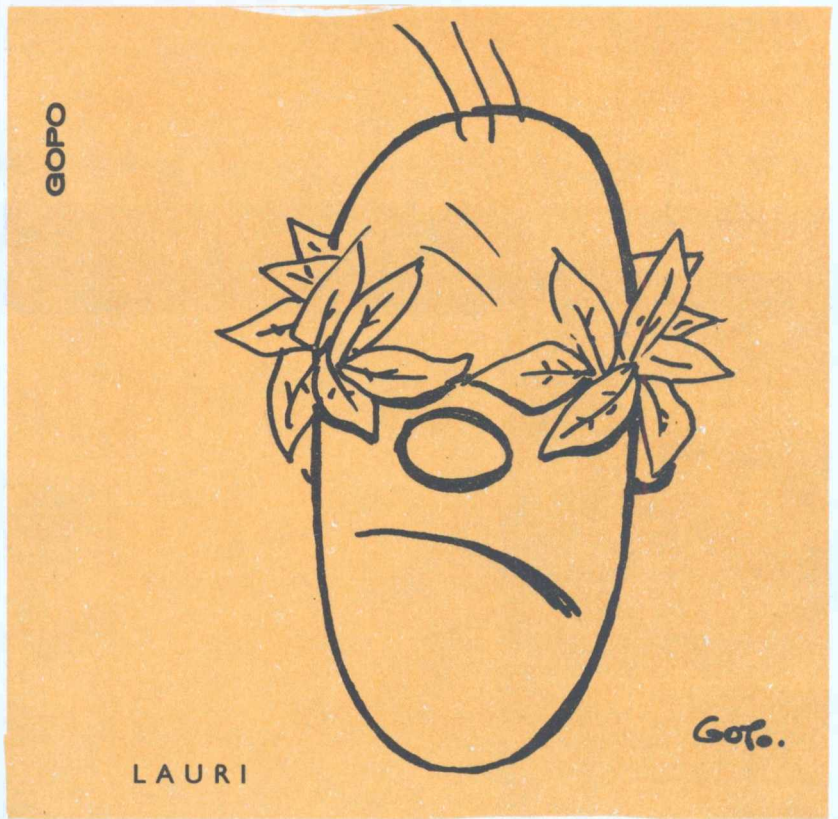
PaLAVRAGIU

Cînd se repede el să ia cuvîntul
Întreaga sală mormăie-nfundat...
Cuvîntul lui e-un fel de scheunat
Și să-l oprești curînd — ferească sfîntul!

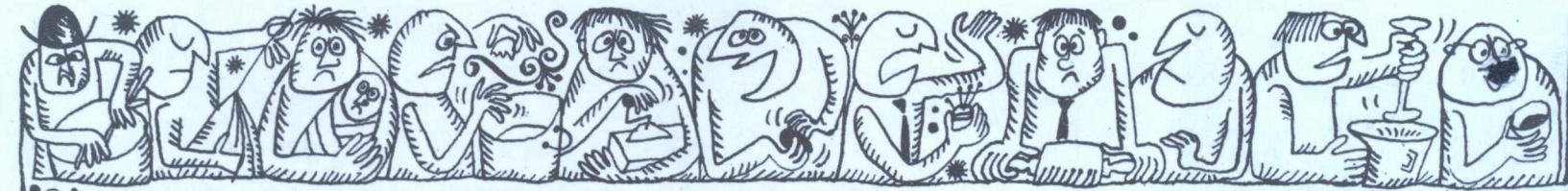
De o dorință este animat:
Să știe toată lumea și pămîntul
Că a vorbit (cu tot discernămîntul!)
Și la «proces-verbal» s-a consemnat.

Zîmbînd angelic, își ascultă glasul
În timp ce ai din jur consultă ceasul
Semn evident că nu-l mai urmăresc.

Și astfel dumnealui, cu stăruință,
Ne fură timpul-n fiecare ședință
Iar TIMPUL — astăzi — este BUN
OBȘTESC.

LAURI

Pentru noi → bărbații

Dragi cititori,
Întrucît Televiziunea a introdus de cîteva luni în programul ei emisiunea «Pentru noi femeile», socotînd că această inițiativă unilaterală nu este echitabilă, am hotărît să reparăm noi nedreptatea și să introducem rubrica «Pentru noi bărbații». În felul acesta, iubii cititori bărbați, veți putea merge din nou cu capul sus fără să mai aveți complexe de inferioritate create de această emisiune «Pentru noi femeile» (deși, fie vorba între noi, începe fotbalul, așa că oricum eram chit). Dar să continuăm. Iată primul aspect în cadrul rubricii «Pentru noi bărbații».

CUM SE COASE UN NASTURE

Mai întii are loc o mică sau mai măricică discuție cu soția, după care nu se mai vorbește o zi, două. În acest timp, pentru a-i dovedi că nu aveți nevoie de serviciile ei și pentru a-i demonstra că vă puteți descurca minunat și singur, rupeți un nasture de la haină în drum spre casă, iar după-amiază vă așezați să-l coaseți la vedere (adică la vederea ei). Este nevoie pentru această operațiune de un ac, ață, o haină și un nasture, care e de preferat să nu fie de plapumă, ci chiar cel pe care l-ați rupt. Așa să fie de culoarea hainei căci dacă haina e bleumarin și coaseți nasturele cu ață galbenă bate la ochi.

Mai întii se introduce ața în ac. Pentru aceasta trebuie să aveți în față o cutie cu Carboxin și, după fiecare încercare de a trece ața prin urechea acului, luați cîte o tabletă. În felul acesta e sigur că tot n-o să reușiți, dar barem n-o să vă mai pese nici de ac, nici de ață, nici de haină, nici de nasture, nici de primă și nici de Fiatul colegului de birou. Dacă însă perseverați și țineți morțiș să introduceți ața în ac s-ar putea să reușiți și totuși să scăpați teafăr. Nu mai

scăpați însă precis cînd începeți cusutul deoarece unul din degetele dv. de la mîna stîngă se va afla totdeauna în drumul acului pe care-l veți minui cu mîna dreaptă. Veți încerca mereu să treceți acul prin stofă și prin găurelele nasturelui, dar de fiecare dată îl veți trece prin deget. Aveți grijă și nu urlați de fiecare dată pentru că veți da o satisfacție enormă adversarului, care va fi precis în cameră.

După ce ați cusut nasturele, nu chemați Salvarea, chiar dacă aveți toate degetele ciuruite. Dimpotrivă, băgați mîna stîngă în buzunar, fluierați vesel «Serenada tineretii», ieșiți din casă și vă rezeziți la primul post de prim-ajutor unde vă dezinfectează și vă bandajează. Cînd veniți acasă cu mîna în tifon, spuneți că ați căzut din tramvai încercînd să ajutați o bătrînă să urce.

Cu mîna nu veți mai avea ce face cam o săptămînă, dar barem ați cusut nasturele. S-ar putea să se agraveze, dar veți putea spune într-o eventualitate: «Domnule, nu mi-am păstrat mîna, dar mi-am păstrat demnitatea».

Al doilea capitol din rubrica «Pentru noi bărbații» se intitulează

CU BĂIEȚII ÎN ORAȘ

Cea mai gustoasă bere din lume nu este berea Rahova, cel mai formidabil vin de pe pămînt nu e nici Cotnarul, nici Segarcea, nici Timavele! Nu. Cel mai fantastic vin de pe glob este vinul pe care-l bei după serviciu cu prietenii la bufetul de vizavi, între trei și șase, fără soție, fără gălăgie, fără «nu mai bea atît», fără «iar țigară?», fără «ce te tot uiți în direcția blondei?». Are vinul ăsta un gust, dragi frați bărbați, că, de-ar fi chiar din cel de masă de 7 lei sticla, care are o culoare nemaivăzută la nici un vin pînă azi și un gust nemaîntîlnit la nici un oțet, tot zici de el că e nectar.

Pentru evitarea întrebărilor la întoarcerea acasă, nu pretextați «am avut ședință» că vă rid și curcile. Căutați metode mai subtile, mai noi. De pildă, luați înainte cu o zi, două bilete la un film panoramic în culori, cu lupte, amor, foc și happy-end. Îi lăsați ei biletele, care sînt pentru ora 15,30! La ora 14, 30 îi dați telefon că o să intirzițați deoarece v-a chemat la direcție. Să vă aștepte pînă la 3 și un sfert că veniți sigur. Și nu veniți deoarece filmul l-ați văzut. Ea se va duce cu mama ca să nu piardă biletul. La ora 6 cînd veniți acasă de la șpriț sinteți supărat foc că ați venit acasă la 3 și 16 și ea nu mai era. Ea va recunoaște că a plecat la 3 și 15, dv. veți fi supărat că a fost la cinema fără dv. și mai ales că ați pierdut filmul și biletul luat prin relații. Ea va avea remușcări și chiar dacă veți trăsni a vin, va spune că ați băut de supărare. Și totul va reintra în normal.

A doua zi, îi spuneți: «Draga mea, azi mă duc să beau și eu un șpriț cu băieții, după slujbă!» Ea nu va spune nimic; doar și ea a fost ieri la cinema. Deci, doi iepuri dintr-un foc.

Dacă însă apare în vizită vreo persoană și vă întreabă cum v-a plăcut filmul deoarece v-a văzut în sală în urmă cu o săptămînă, nu vă aruncați pe fereastră decît dacă locuiți la parter. Dacă locuiți la etajul patru, aruncați persoana, strigînd: «În casa mea nu vreau intriganți!»

Mai sînt și alte metode pentru a bea în liniște un pahar de vin, dar nu le mai scriu că doar citesc și ele «Urzica». Discutăm prin telefon.

Și, în sfîrșit, al treilea capitol la rubrica «Pentru noi bărbații» se intitulează:

MODA DE PRIMĂVARĂ

Nu este vorba de moda noastră, fraților, că la noi pantalonii sînt tot pantalonii, haina

UMORISTUL

de STEFAN TITA

*Precum în crisalidă un fluture dospesște,
În orice om de spirit mocnește-un umorist.
El cântă din ghitară de vesel moralist,
Cu risul și cu verva dispune și ciupește...*

*Fiind frate cu Pepelea, cu Nastratin, Păcală,
El ride cu plăcere de tot ce e pușav,
Chiar dac-adeșea unii cu aer doct și grav
Afirmă că-i o treabă minoră și banală...*

*Prin viață el se plimbă cu ageră privire
Surprinde amănuntul și într-un fir de iarbă,
Vioi întotdeauna și optimist din fire,*

*Îl vezi că se umbrește, că are-o tresărire,
Mai mult decît atîta, începe chiar să fiarbă,
Cînd printr-o întîmplare o vorbă-aude: barbă...*

SADI RUDEANU

tot haină și nu mori dumneata dacă eu am revere înguste și nici eu nu mor dacă dumneata ai pantaloni mai moderni fără manșetă. Dar ele între ele mor. Dacă vede una pe alta ceva ce n-are, prima face criză. Noi, vorba ceea, dacă avem un păhărel de Muscat, un r.șitel de la Bumbesți și un 6—0 pentru Rapid, mergem și cu pantalonii de acum trei ani. Ele nu. Anotimpul și moda. Acum ne usucă moda de primăvară. Ce facem că vine avalanșă: taior, pantofi noi, pălărie, poșetă, că alea de anul trecut nu mai sînt bune! Asta facem: să le băgăm în cap că a rămas moda de anul trecut. Pentru asta luați următoarele măsuri: cînd se prezintă la televizor emisiunea «Pentru noi femeile», care are precis în sumar moda, defectați aparatul. Orice ziă, orice revistă intră în casă să treacă întîi pe la dv. și-i scoateți orice text sau desen legat de modă.

Luați revista «Moda» pe care scrie «primăvara 1965», puneți-i coperta de la revista pe care scrie «primăvara 1966» și aduceți-i revista acasă. Dacă merge stratagemă, puteți s-o purtați cu taiorul din 1965 pînă în 1980, că schimbați în fiecare an numai coperta la revistă. La cinematograful veniți după jurnală și acolo se prezintă secvențe despre modă. Să mergeți la filme numai la cinematecă că toate-s cu moda din 1925—1940.

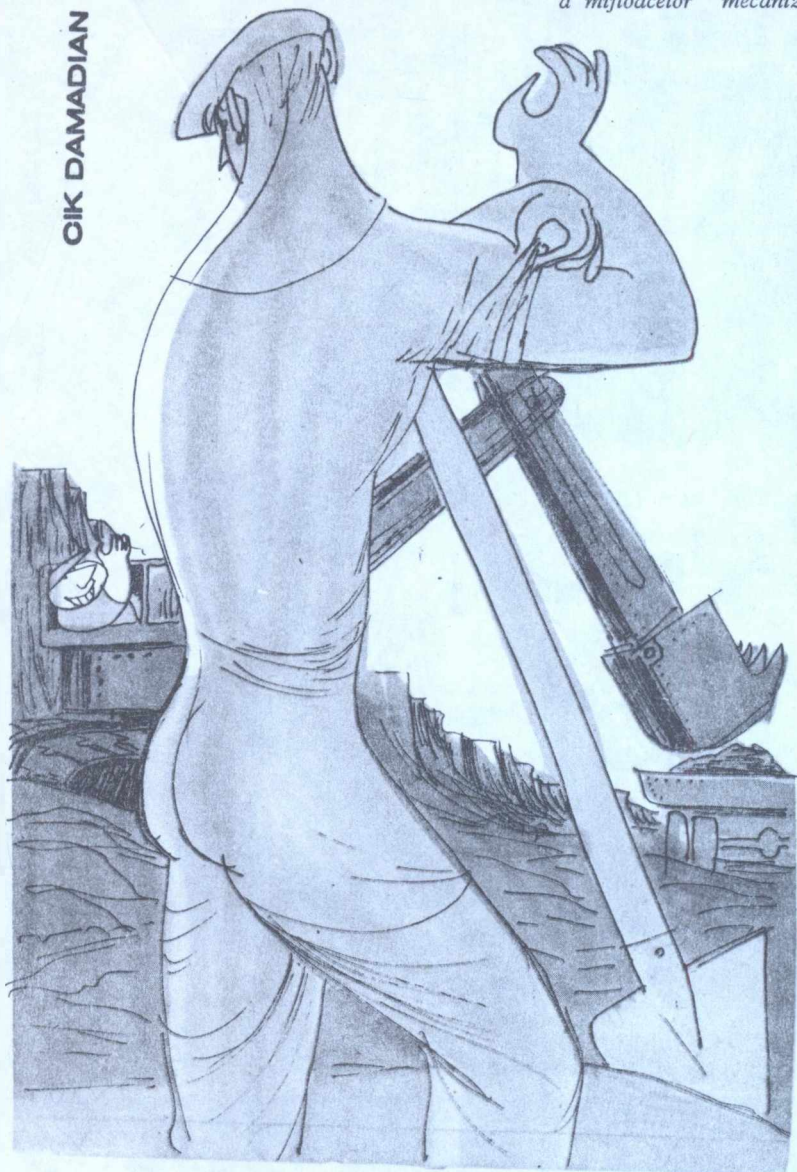
Faceți orice ca să ieșiți cu fața curată din «Moda de primăvară» că, dacă intrăm în moda de vară e mai ușor că-i metrajul pe sferă și îmbrăcămintea e foarte sumară. Aaa, dacă ești gelos și-i faci scene că ce-i rochia asta care nu există, atunci te privește! Plătește!

Dar eu zic să nu fii gelos că vara trece și nimeni n-o răpește dacă are rochia mai scurtă. Cu ce-ți rămîne de la moda de vară faci un concediu medical la Tekirghiol ca un pașă. Singur. Că numai tu ai reumatism.

Și e un nămol la Tekirghiol...

Gata, mai vorbim noi între patru ochi.

OIK DAMADIAN

ÎNTRECERE:
— Gata, începem?

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE LOCATARIIL BLOCULUI — CĂMIN
AL COMBINATULUI CHIMIC CRAIOVA

Dragi prieteni, aflați despre mine că sînt bine sănătos și sînt încă sub impresia vizitei pe care am făcut-o la voi, în minunatul bloc ce v-a fost pus la dispoziție în anul 1965, adică anul trecut, bloc care, pe dinafară, se mai cunoaște că e nou, ceea ce v-aș fi dorit și pe dinăuntru dv., familiilor dv. și blocului.

Eu cred, dragi prieteni, că de fapt voi sînteți de meserie scenografi pentru că altfel nu-mi explic de ce ați aranjat blocul în interior ca un decor pentru o piesă cu furtună. Pentru că numai o furtună puternică, dragi prieteni, poate lucra în așa fel încît din 20 de instalații sanitare, o parte să se spargă și numai ea punea scoate din uz un sfert din numărul chiuvetelor existente, care numai cu citeva luni în urmă, în 1965, erau toate, nou-nouțe, albe și frumoase, elegante și solide, cu grijă construite, de stat plătite și de voi ciuruite.

Ceea ce m-a impresionat și mai mult în blocul vostru, dragi prieteni, au fost încăperile destinate pentru servitul mesei și pentru prepararea mîncărurilor, încăperi dotate cu niște aragaze nou-nouțe. Dar, de fapt, nu asta m-a impresionat. M-a impresionat, fraților, da, dragi prieteni, m-a impresionat,

faptul că voi nu vă atingeți de aragaze și vă preparați masa în dormitor, la reșourile voastre electrice, pe paturile voastre moi, pe pernele voastre albe, acolo unde dormiți, acolo unde locuiți, acolo unde, mă rog, acolo vă preparați și masa. Bravo, dragi prieteni! Atașamentul vostru față de bunul obștesc pe care nu vreți să-l uzați (aragazele) este înălțător și îi pling pe acei care nu înțeleg motivele puternic justificate, pentru care voi, în loc să utilizați camerele speciale și aragazele, vă preparați jumările în plapumă.

În plus, cine ar intra seara în camerele voastre, nici nu și-ar putea da seama că ele arată ca un decor pentru filmul «Cavalcada fantastică», pentru că lipsind (prin grija voastră) întrerupătoarele de lumină, becul nu se aprinde și vizitatorul nu se prinde.

Eu o să închei acum, urîndu-vă noi succese în muncă, iar în ce privește blocul pe care-l locuiți, sînt curios, acum că ați terminat interioarele, cînd aveți de gînd să începeți lucrul la exterior? Probabil că acum, în primăvară, nu? O să vă scriu, dacă mai găsesc adresa întregă.

Pa! «Urzica»

FĂRĂ CUVINTE

Scena se petrece într-un bar de zi, fiindcă noaptea autorul doarme. Acest argument nu exclude posibilitatea ca acțiunea să se desfășoare și într-un bar de noapte.

Personajele (în ordinea intrării în bar):

Un tânăr tuns «beatles».

Un al doilea tânăr tuns și mai «beatles».

Un al treilea tânăr tuns mai beatles decât «beatles» însăși.

O tinăra care fumează «Mărășești» dintr-un pachet «Pall Mall».

O a doua tinăra care se joacă degajat cu o cutie «Ness» în care se află năut veritabil.

O a treia tinăra despre care nu știm nimic, fiindcă n-a sosit încă.

Acțiunea se petrece la o măsuță de patru persoane, în jurul căreia se strivesc cele cinci personaje, plus un scaun gol în așteptarea «beatlesei» care urmează să apară.

Pentru o lectură mai curgătoare vom nota personajele cu: Primul, Prima, Al doilea, A doua etc., deși nu se deosebesc cu nimic între ele. Astfel se și explică proverbul cine se aseamănă se adună.

N.A. Autorul a stat la o masă alăturată și nu la aceeași, din motive obiective: chelie, ulcer, vîrstă și dintr-un alt motiv binecuvîntat: o serioasă rămînere în urmă, în ceea ce privește jargonul folosit de către unii micro-intelectuali, dialect «made in boulevard».

PRIMA: Mai sorbim o cafea?
PRIMUL: Aseară l-am recitat pe Bernard Shaw.

PRIMA: În traducere?

PRIMUL: În limba maică-si! Teribil de caustic.

PRIMA: A tras tare bătrînul.

AL DOILEA: N-a cruțat pe nimeni. Nici virfurile societății engleze.

A DOUA: Le-a demascat fari-seismul.

AL TREILEA: D-aia o seamă de critici i-au băgat răngi.

PRIMA: Dar nu s-a speriat bătrînul. Era uns cu toate alifiile.

PRIMUL: L-a durut în cot. N-ai vizionat «Dragă mincinosule?» Piesa...

AL DOILEA: Corespondența purtată între el și Stelianca... cum îi zice...

AL TREILEA: Campbell. Mișto englezoaica...

A DOUA: Cită risipă de vervă în scrisorile lor. Ea e o mare actriță. Shaw a scris anume pentru ea «Pygmalion».

PRIMA: Și totuși, într-un moment greu pentru el, ea i-a spus pa și pusi...

M. JOLDEA

Temutul Cronicar

— De unde vii, Mitică?
— De la un film. Trebuie să scriu cronica cinematografică... ce să-i faci! Datoria, băiatule, datoria! Dar tu?

— Eu vin de la o ședință. Da d-aia furtunoasă... fără menajamente.

— Foarte bine!

— Și l-au luat pe Nae, amicul meu, într-o serie... mamă, mamă! Eu ce era să spun? E drept că și el era vinovat, dar... deh... prieten cu el, mă-nțelegi!

— Ba nu înțeleg de loc. Prieten, neprieten, a greșit, atinge-l!

— Totuși, Mitică...

— Nici un Mitică! Datoria trece peste orice. Nu ține seama nici de rudă, nici de prieten, înțelegi?

— Înțeleg, Mitică. Însă tu ești o altă fire, mai dură, mai tăioasă, izbești fără milă...

— Izbesc atunci cînd trebuie să spun adevărul. Sint un om care îmi fac datoria. Atît și nimic mai mult! Dacă am lua-o toți pe cheștiunea prieteniei unde am ajunge? Și-apoi eu nu izbesc, îndrept. Spun omului verde în față! (Privirea amicului meu se aseamăna în clipa aceea cu a lui

Cato care ceruse în fața senatului roman distrugerea Cartaginei).

— Ai dreptate, Mitică! Am capitulat schimbînd vorba. Eh... ia las-o încolo, mai bine spune-mi ce film ai văzut?

— Teribil. Ce colorit! Ce imagine! Ce interpretare! Ce regie!

— Dar scenariul?

— Ce să-ți spun? Un joc nemai-văzut. Eroii principali au un moment cînd nu fac altceva decît să se privească. Nu-și spun nimic.

— Nimic, nimic?

— Nimic. Tac. Dar privirile vorbesc cu atîtă intensitate încît vorba ar fi de prisos, ba chiar obositoare. Ideea este interesantă și sănătoasă... Parcă simți mirosul de pămînt reavăn...

— Mă rog, și cum e scenariul?

— E greu să ți-l povestesc fiindcă totul e numai imagine, nuanță, colorit și subtilitate.

— Dar dialogul?

— Imaginea marchează în esență stările sufletești ale personajelor.

— Lasă imaginea...

— Are multă expresivitate...

— Mitică, lasă expresivitatea...

— Regia a îndrumat jocul acto-

rilor într-un mod serios, chibzuit...

— Dar scenariul?

— Y grec care m-a invitat la vizionare era pur și simplu înnebunit! Nu-ți mai vorbesc de generic... becuri. Se sting, se aprind, se sting, se aprind...

— Și asta ce ar însemna?

— Simbolizează atitudini, întunecimi sufletești... purități. Și totul e mai mult pe tăcere, pe joc, pe imagini, pe colorit...

— Bine, dragă, am înțeles. Dar scenariul? Cum e?

— Ia mai lasă-mă în pace cu scenariul! Una-două, scenariul?

— Măi, cit nu mă pricepe eu, dar tot știu că un film se compune dintr-un scenariu care are și dialog. Tu nu-mi vorbești decît despre lumini, despre becuri, despre colorit de parcă e vorba de pictură, îi tragi cu imaginea...

— Chiar în seara asta voi scrie cronica filmului! spuse Mitică mai mult pentru el.

— Păi dacă vei scrie așa cum mi-ai spus mie...

— Află că pe mine m-a răscolit!

— Se poate. Dar pe mine nu prea m-a răscolit.

— Hei, dragul meu, e greu să înțelegi.

— Spune-mi cum e scenariul și voi înțelege.

— Iar începi? Mă, da' tu ai o idee fixă: scenariul și dialogul... restul nu te interesează! Și pe urmă scenariul e al lui Y grec...

— Și ce-i cu asta?

— Cum «ce-i cu asta»? Y grec mi-e prieten... nu pot da în el...

— Păi, datoria? Prieten, neprieten?...

— Asta merge la alte instituții... aici nu-i așa... nu pui mîna pe ciomag și dai! Aici e artă. O lovitură în plin, demoralizează, poate chiar să deprime și nu mai scrie omul niciodată. Și ce-ai făcut? Ai distrus un talent, o valoare! În profesiunea noastră oamenii se menajează... așa că ce contează un scenariu! Poate că al doilea va fi mai bun. Și-apoi stătea lîngă mine... voi ochi chestiunea scenariului și a dialogului... prieten, înțelegi?

— Înțeleg!

Rămăsei privind la el cu niște ochi cit cartofii săpunari. Să fiu al naibii dacă mai înțeleg ceva! Complicat om, Mitică ăsta, d-le!

ÎN GRAI PESTRIT

DESPRE CÎTIVA MICROINTELECTUALI -

AL DOILEA: Faină comedie. A-nțtia fără defect...

PRIMUL: Mai luăm o cafea?
AL DOILEA: Luăm, dar cine plătește?

AL TREILEA: Cel de sus, că sintem copiii lui. Dacă a pus huma, să pună și suma...

A TREIA: De ce întirzie Cleo? La ora asta e de obicei aici, la colocviu.

A DOUA: O fi la coadă la «Paris Match», pe Academiei.

PRIMA: Aseară s-a culcat tîrziu. L-a asimilat pe Apollinaire.

PRIMUL: Favoritul ei. L-a citit din scoartă în scoartă.

A DOUA: Sanchi! Se poartă Apollinaire și-l citește.

PRIMUL: Ce sanchi, dragă! E nebună după asta. Vorbește și recită din el de parcă l-a luat de pe ecran lat.

AL TREILEA: Ce ai cu fata, bă? Dacă ție ți s-a aprins lampa după coloritul lui Țuculescu, te-a luat cineva la fix? C-ai vizitat expoziția de vreo zece ori și cunoști cu ochii închiși lucrările...

DOILEA: Zit!
PRIMUL: Ce zit, bă? Că m-a dărimat.

A DOUA: Laissez!
AL DOILEA: Ei? Comandăm sau nu cite o cafea?
PRIMUL: Cafeaua face nervi.

AL DOILEA: Pe naiba!
PRIMUL: Să mor dacă te duc: cafeaua face nervi.

AL DOILEA: Și-atunci ce vrei? Să comandăm cite un Carbaxin?

A DOUA: Eu comand un filtru.
AL TREILEA: Ține un «Litoral». Are și tutun și filtru, și e mai ieftin.

PRIMA: O mai așteptăm pe Cleo?

A DOUA: O așteptăm, că-mi aduce un Hemingway.

PRIMA: Aiurea! Zicea că ție dacă-ți împrumută o carte, i-o paradești.

A DOUA: Vai tu, dar ai o gură!...
PRIMUL: Nu vă mai certați, gaițelor.

PRIMA: Bă, vorbește civilizată, că te văd cogeamite intelectualul, cu «Secolul 20» în buzunarul de la ceas.

A DOUA: Scirț!
PRIMUL: Ce scirț, fetițo, ce scirț? Că pe Henri Salvador, pe banda mea l-ai cunoscut... Și pe Salvador Dali, la mine în album l-ai ochit prima oară.

AL TREILEA Auziți? Am recitat aseară din O. Henry și Leacock... Spiritualii băieți.

A DOUA: Canadianul ăsta, Leacock, e dat naibii! El să fi scris la «Urzica».

PRIMUL: Adică ce? Băieții de

la «Urzica» nu-s dați naibii? Citește revistele literare, și-o să te convingi...

AL DOILEA: Eu prefer satira lui Eugen Ionescu. O fi mai abstractă, dar e foarte modernă...

AL TREILEA: Am vizionat aseară un Ionescu la «Nottara». «Scanele». Un spectacol, să-ți bați copiii!... Te doare mintea.

PRIMA: Eu am văzut un Ionescu la «Național».

PRIMUL: Și ție?
PRIMA: E valabil, bă! Are doxă, ce mai!...

AL TREILEA: Mie mi-a căzut fisa după ce l-am vizionat pe Saroyan. Caractere, pătrundere, atmosferă. Frescă. Pictură vorbită.

PRIMUL: Just! L-am și citit. Talent. Dă din el băiatul.

TOTI: Ura! Uite-o și pe Cleo!

CLEO: Baftă, măi copii.

AL DOILEA: Bine ai venit, mamy!

PRIMA: Dar unde ai întirziat atita?

CLEO: Am studiat dicționarul român-englez. Patru ore! 'E scris de analfabeți, dragă!... Creștem niște inculți!

PRIMUL: Ce spui, pusy?

CLEO: Să mor dacă vă aiuresc! Al meu e de buzunar și e incomplet. Cum se traduce «zexe» în englezește? Aud?...
P.66

TICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII UN ROMAN ÎN ILUSTRATII

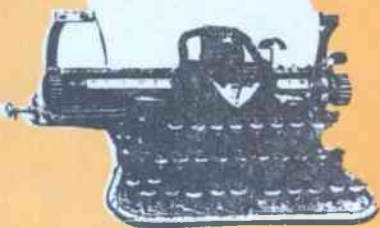
de ADRIAN ANDRONIC

(VA URMA)

REZUMATUL SERIILOR PRECEDENTE:

În plimbarea lor prin Delta Dunării, copiii Tică și Rică ajung la mare unde dau peste niște pirați...

... cum se scrie o biografie ...

Dačă omul își cumpără loc de veci cu vederea spre alea principală, înainte să fi răposat, dacă plătește asigurări pentru accidente mortale cu dată incertă, dacă își face testamentul la apariția primei băătăuri, de ce — adică — scriitorii să nu-și pregătească și ei trecerea în rîndul celor care, slavă domnului, nu mai au posibilitatea să scrie?

Așadar, trebuie să ne pregătim. Să ne facem o analiză a vieții curajoasă și mai ales sinceră, adică niște biografii menite să nu mai dea naștere la controverse în rîndul elevilor care își dau maturitatea. E datoria noastră să creăm tineretului condiții optime de învățatură.

Pe de altă parte sîntem obligați să întocmim aceste biografii pentru a nu lăsa o sarcină atît de importantă pe mîna unor persoane străine ca: soți, cumnați, critici literari sau simpli vecini de apartament. În orice caz, ei nu pot cunoaște mai bine decît noi lipsurile și calitățile care dorm în străfundul ființei noastre (vezi Freud, Dostoievski și «De-ași fi Harap alb» de Gopo). Ei nu pot cunoaște cu exactitate aforismele pe care le-am rostit în anumite împrejurări și de obicei, le scapă tocmai acele amănunte nesemnificative care sînt semnificative. Și pe urmă — vrem nu vrem — ne romantizează, eronează datele, ne atribuie fapte pe care nu le-am făcut și boli de care nu am suferit. Așa se nasc legendele, birfa, și cronicile comemorative.

Desigur, pentru că un scriitor trebuie să fie modest, biografiile nu pot fi date publicității decît prin intermediul unui cercetător literar, dacă se poate membru al Academiei, pentru a garanta — fie cu vîrsta, fie cu prestigiul — autenticitatea declarațiilor celui care și-a dat duhul în literatură.

Pentru considerentele de mai sus, am întocmit biografia de față, lăsînd loc liber pentru adăugarea vreunui eventual premiu, a funeraliilor naționale din final de care nu sînt prea sigură și a unor versuri de adio pe care colegii mei le vor face la momentul oportun, evitînd fi-rește (fiind vorba de doliu) versurile albe.

Așadar, voi începe cu momentul solemn al nașterii despre care, din decență, nu voi pomeni nimic. De altfel e un nonsens. Nu există lucru mai sigur pe lume decît faptul că ne-am născut. Atunci de ce să consemnăm un lucru atît de evident?

Nu-mi amintesc de părinți și de aceea orice insinuări cu privire la arborele meu genealogic sînt excluse. Menționez doar că sînt un copil din flori, fiind luată la vîrsta de 4 ani de către o casă de mode care avea nevoie de un manechin pentru copii. De aici izvorăște, probabil, preferința de mai tîrziu pentru țipar, linia elegantă a versurilor și, desigur, bunul gust care se poate adapta la orice

modă. Se spune că, dezvoltîndu-mă în această casă, încă din fragedă copilărie am putut căpăta oarecare stofă. Crescută deci printre femei, cum era și firească, am contractat o puternică aversiune față de bărbați pe care nu-i vedeam decît la achitarea notelor de plată pentru soții — acri și speriați ca înaintea unei ghilotine. Această greșită concepție cu privire la tovarășii noștri de viață s-a manifestat sub forma unui curent negativist în primele versuri pe care le-am scris pe hîrtia de împachetat și care începeau cu acest strigăt morbid: «Ah, de ce nu sînt matri-arhă!!»

Femeile îmi spuneau uneori basme despre niște feți-frumoși care nu se duc la meci, care nu beau decît borviz și n-au ședințe seara, deși sînt în cîmpul muncii. De la aceste basme mi se trage lirismul accentuat din poveștile pentru adormit copiii — și un divorț.

Mai tîrziu m-am dus la școală, unde m-am și măritat a doua oară, fapt care m-a făcut să întrerup nu numai studiile, ci și activitatea poetică. Am trecut cu foarte multă greutate la proză cu toate că aveam aragaz cu patru ochiuri și mașină de spălat rufe, adică toate condițiile necesare pentru creație. Soțul meu, care nu înțelegea niciodată ceea ce scriu, fiind presbit și nervos din cauza ochelariilor, pe care îi uita în fiecare zi la birou, mă îndemna în mod cu totul nejust spre dramă. După cîteva scene nereușite, am fugit la primul teatru care mi-a ieșit în cale de unde nu m-am mai întors niciodată la căminul conjugal, fiindcă se demolase. Sfatul popular mi-a repartizat de urgență un apartament în blocurile noi, uitînd să-mi repartizeze și un alt soț, fără accese.

În aceste clipe grele, prietenii m-au ajutat trimițîndu-mi telegrame din toate colțurile țării cu felicitări pentru ziua de 8 Martie. Această dovadă de afecțiune m-a făcut să ridic fruntea sus cu dirzenie și să pornesc cu curaj înainte. Tot atunci am scris și prima poezie satirică intitulată «Fără titlu» care a apărut la Poșta Redacției a unei reviste. Încurajată de semnatarul cronicii care mă îndemna: «Să trimit, dar mai rar», am început să scriu o poezie cu totul originală în care săream întotdeauna peste al doilea vers înlocuindu-l cu puncte, puncte, ceea ce mi-a creat o vie popularitate. Tot în aceeași perioadă am scris și o notă în proză prin care ceream insistent prelungirea troleibuzului 84. În urma acestei note într-adevăr așteptarea troleibuzului în stație s-a prelungit. După acest succes evident am fost observată de întreaga noastră presă, cerîndu-mi-se articole îndrăznețe pe diferite teme ca: împăierea păsărilor de baltă, cum să dăm copiilor dulciuri, folosirea liftului în timpul nopții etc.

Fiind un cadru tînr și în plină dezvoltare, am fost sfătuită de toți redactorii să stau acasă și să mă odihnesc. Bineînțeles că nu am putut profita de această bunăvoință și am scris mai departe 15 volume de poezii, 8 romane, 4 piese de teatru și cîteva cronici sportive pe care le voi depune post-mortem la Academie, achiziționarea plătin-du-se celui umorist care n-a scris în viața lui despre ospătarii care iau bacșiș, despre musafirii care înțepelesc la televizor și despre Trabandt.

Datorită acestei intense activități m-am îmbolnăvit de astenie — încă o dovadă de talent — și am murit într-o joi convinsă că e luni, zi în care eram programată să citesc navela modernistă «Sugativa și cioara-pul de fildeș» la un cenaclu literar.

În urma acestei fulgerătoare și dramatice dispariții, Uniunea Scriitorilor m-a primit membră a Fondului Literar cu drepturi la deplasări și cazare la casele de creație.

Corpul defunctei se află, deocamdată, după la «autoservirea» din Calea Victoriei, așteptînd să se districube o cantitate suficientă de «Alba Lux». Condoleanțele se primesc acasă.

Sediul casei memoriale nu s-a stabilit încă, deoarece apartamentul pe care îl dețin are baia și bucătăria în folosință comună, cu un paznic de noapte care nu suportă zgomotul ziua. Anunț deci pe această cale că doresc să fac schimb de locuință cu o clădire rustică, acoperită cu iederă și cu cocoș la paratrăsnet. Tot în sprijinul alcătuirii acestei case memoriale, rog persoanele care dețin obiecte ce-mi aparțin să mi le înapoieze de urgență. De pildă, cărțile luate cu împrumut din bibliotecă, 10 stilouri — cu și fără pastă — luate din greșeală în diverse ocazii, trei rînduri de umbrele uitate în cuiere particulare, o agendă cu numere de telefon, din 1920 etc. Scrierile de amor, chitanțele de IREB, ca și manuscrisele nepublicate aflate în sertarele editurilor pot fi reținute neprezentînd nici un interes pentru posteritate. De asemenea, pot fi păstrate toate criticile care mi s-au adus, cu voie sau fără de voie, deoarece după cum se spune și într-un proverb «Despre morți nu se vorbește decît de bine».

Sînt de acord să se păstreze cinci minute de reculegere... pentru acest manuscris care doresc să apară cu următorul chenar:

RODICA TOTT
UMORIST
DE CEDAT
(altfel redacții)

UN DISCURS NEOBIȘNUIT

Teatrul Armatei ajunsese cu turneul la Reșița. Maestrul Vraca îl pregăti cu minuțiozitate pe maestrul Gărdescu:

— Nicule, zarurile au fost aruncate. Tu ai fost ales să vorbești publicului reșițean la începerea spectacolului. Compune-ți un discurs succulent în conținut, succint e primat, cit mai mobilizator și mai ca'd...
— Gicule, eu nu-s orator!
— Tocmai. Vei fi mai sincer. Emoția va fi mai ușor comunicată în sală... Debutanții au farmecul lor de netăgăduit. Dar nimic improvizat. Totul judicios gândit. Pe tine să te învăț, care ai talent literar?!...

— Tocmai. Vei fi mai sincer. Emoția va fi mai ușor comunicată în sală... Debutanții au farmecul lor de netăgăduit. Dar nimic improvizat. Totul judicios gândit. Pe tine să te învăț, care ai talent literar?!...

Ultimul argument a fost și cel mai convingător. În cușetă, maestrul Gărdescu, fără să bănuiască o singură clipă ce farsă i se pregătește, s-a așezat gospodărește pe lucru. Și nu-i ușor de întocmi un cuvânt introductiv, în același timp succint, bogat în idei, patetic și convingător. O hîrtie a fost ruptă, apoi alta și alta. Scrumiera s-a umplut de mucuri de țigări, cușeta de fum și ultimele pagini de idei și sentimente mișcătoare. Discursul transcris și retranscris a fost citit în colectiv și a atras riguroase observații critice. De aici au survenit imperioase modificări structurale. Alte pagini, alte țigări, alte idei... Comisia de lectură era neîndurătoare de parcă ar fi fost un discurs de primire la Academie.

— Mai clar!
— Mai firesc. E prea alambicat.
— Prea poetic!
— Prea prozaic!
— Prea concis!
— Prea dezvoltat!
După multă trudă a primit viza

de rigoare.

— Acesta e un discurs adecvat!
Apoi a urmat o repetiție în fața oglinzii pentru a fi rostit cit mai captivant pe scenă. O dată, de două ori, de zece ori. Toți interveneau cu amendamente.

— Mai natural! Așa!
— Mai deschis!
— Nu zîmbi !...
— Ba zîmbește!...

Și ultima fază: aranjatul costumului negru. Pentru mai mult efect oratoric cravata a fost împrumutată de maestrul Vraca. Și ce cravată! Adusă de la Paris. O culoare stacojie care se armoniza perfect cu emoția debutului în arta oratoriei.

Între timp, spectacolul care era aminat cu o jumătate de oră din cauza unor deranjamente (sau aranjamente) tehnice, fapt pe care maestrul Gărdescu nu-l aflase încă, se apropia amenințător. În sala goală a fost instalat un magnetofon care avea imprimată pe benzi rumoarea cuvenită înainte de ridicarea cortinei, din care nu lipseau nici aplauzele nerăbdării, nici «sst»-ul obligator, tot ce creează emoția întâlnirii cu spectatorii.

Iată și prima lovitură de gong! Maestrul Gărdescu, vizibil emoționat, este încurajat de toți.

— Succes, maestre!
— Noroc, Nicule!
Directorul Vraca recomanda:
— Respiră, Nicule. Așa, calm. Zîmbetul! Perfect. Nu uita căldura din glas!...

A doua lovitură de gong. Ținuta maestrului Gărdescu este aranjată de director, regizor, regizor de culise, cortinier, actori, actrițe, pompier, mașinisti

A treia lovitură de gong. Maestrul

Gărdescu abia are timp să-și tamponeze fruntea cu batista. Se trage cortina. Sala e complet în întuneric. Conferențiarul e orbit de reflectoare. Se mai aud aplauze, din ce în ce mai puternice. Maestrul Gărdescu și-a revenit. Zîmbește. Salută. Asudă. Salută cu solemnitate și prestație. Își șterge gura cu colțul batistei, un vechi tic al conferențiarilor de profesie. Pînă aici e excelent. Mai ales că aplauzele cresc și cresc și cresc...

— Dragi spectatori, vă îmbrățișez pe toți cu privirea și cu dragostea atît de dorită revederii noastre.

Aplauzele cresc în timp ce în culise abia sînt stăpînite hohotele de ris. Vocea conferențiarului devine mai sigură, momentul critic a fost depășit. Continuă deosebit de inspirat:

— Prezența și privirile dumneavoastră mă entuziasmează. Ne entuziasmează. Vă citesc în ochi...

Dar în această clipă fatala lumină a fost aprinsă în sală. Scaunele goale ascultau împietrite și mute. Dar banda de magnetofon mai aplauda... Maestrul Gărdescu privea uluit. Aplauzele însă răsunau. Și nu doar din sală ci și din culise. Vraca îl îmbrățișă:

— Asta pentru toate cîte mi le-ai făcut tu mie!

A fost cea mai scurtă cuvîntare din toată istoria teatrului. Și cea mai aplaudată. A rîs și maestrul Gărdescu, deși în adîncul său era trist: în acea seară îngropa pentru totdeauna cariera sa de conferențiar, începută cu atîtea promisiuni doar cu cîteva clipe înainte. Dar regretul și l-a mărturisit abia a doua zi:

— Păcat! Discursul era frumos!

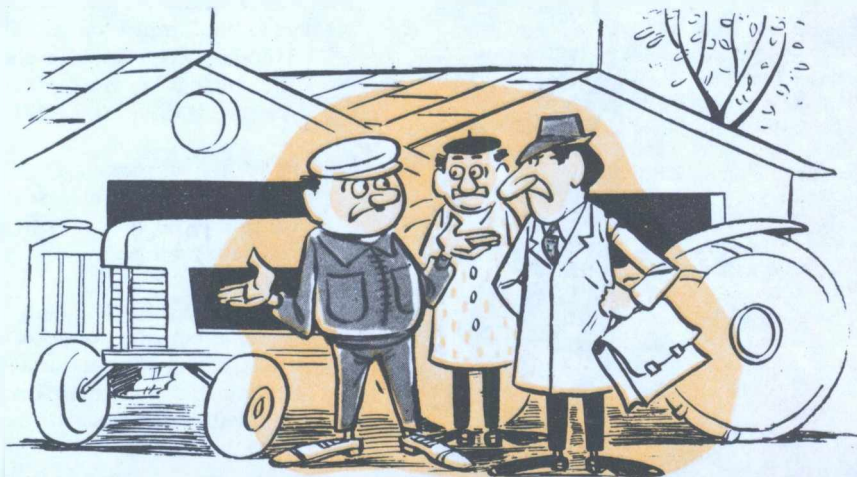
— Țsta-i bătrînul tău, nu?

V. VASILIU

— Și cînd nu sînt pomi pe șosea, cum faci de oprești?

Ritmul reparațiilor la unele S.M.T.-uri din reg. Bacău are de suferit din pricină că nu se livrează la timp piesele de schimb necesare.

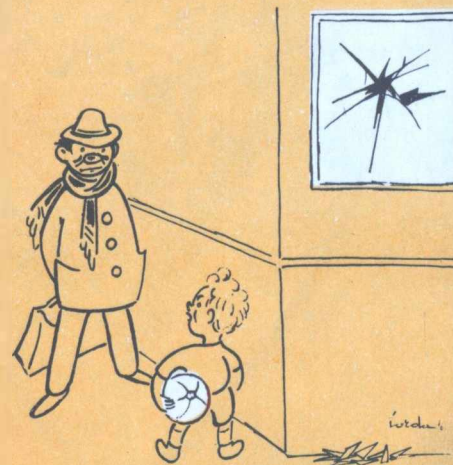

FRED GHENĂDEȘOU

— Noi așteptăm ca întreprinderea de aprovizionare să ne livreze piesele. Întreprinderea de aprovizionare așteaptă...
— Noi sîntem de la «Urzica»
— Uite la asta nu ne așteptam!

M. IORDA

FIUL GESTIONARULUI

— Tăticule, geamurile sînt materiale perisabile?

MICRO FOILETOANE RIMATE

În unele secții ale Uzinei de piese auto Colibași se înregistrează multe rebuturi.

*Pasiunea lor expresă
E pentru dramaturgie:
Cînd lucrează la o piesă
Fac din ea o tragedie.*

Din vina C.L.D.C. aprovizionarea comerțului cu plicuri lasă de dorit.

*I-am scris iute o scrisoare,
Dar cum plicuri nu există,
Nu-i decît o rezolvare:
Să o punem în revistă.*

La casa rațională de cultură Bozovici activiștii acesteia joacă seara cărți.

*Lor, pe cît am înșeles,
Le plac cărțile nespuse,
Numai dacă-s mai ales
De la ful de ași în sus.*

Întreprinderea economică raională Medgidia execută uneori reparații auto de proastă calitate.

*Cînd se-oprește-n drum mașina,
Află iute explicația:*

*La motorul cu pricina
E defectă reparația.*

Continuă să lipsească din comerț buteliile de rezervă pentru auto-sifoane.

*Că ni se face iar fasonul
Oricine poate să observe.
Automat e doar sifonul
Nu și livrarea de rezerve.*

Deși un afiș din frizeria «Igienă» de pe str. Lipscani 22 București arată că este vorba de o unitate cu deservire exemplară, utilajele lasă de dorit.

*Sînt cam vechi, bătu-le-ar vina,
Utilajele din sală.
Deci afișul cu pricina
E curată bărbiereală.*

Autobuzele I.R.T.A. de pe ruta Ineu — Beliu rămîn des în pană de benzină pe șosea.

*Mă-ntrebă pus pe taclale
Taxatorul în persoană:
— Pînă unde mergi matale?
— Numai pîn-la prima pană!*

VICTOR TEODOR

Unele întreprinderi și-creat reprezentanțe permanente la București.

— Cu ce te ocupi?
— Ciocănesc pe post de reprezentant la Bucures

NEAGU RĂDULESCU

Teatrul «Barbu Delavrancea» a lansat un nou autor dramatic, pe Ion Băieșu, cu comedia: «Ariciul de la Dopul perfect»

ION BĂIEȘU: — Nene lancule, ia vezi e perfect Dopul ăsta?

AMA

RĂSPUNDEM CELOR CARE NE ÎNTREABĂ:

B. STATE: Sînteți greșit informat. Cînd, după mulți ani de rătăcirii pe ocean, Magellan a exclamat: «Am ajuns la strîmtoare», el nu s-a referit la «Siderurgistul» Galați.

SUPORTER: E inexact. După primul său șut, Oaidă n-a exclamat: «Mă aflu în al nouălea cer». Asta a exclamat mingea.

ELEV Cl. IX: Citatul latin sună așa: «Hanibal ante portas» și nicidecum «Hălmăgeanu ante portas». Pentru documentare revedeți textul latin sau transmisia meciului de la Praga.

ISTORIOGRAF AMATOR: Da, e adevărat că în clipa în care Cezar a pus piciorul pe pămîntul Africei s-a împiedicat și a căzut

Autogara de călători «Grivița Roșie» este prost gospodărită, printre altele ferestrele birourilor având zărare în loc de perdele, sala de așteptare este murdară, pereții nezugrăviți etc...

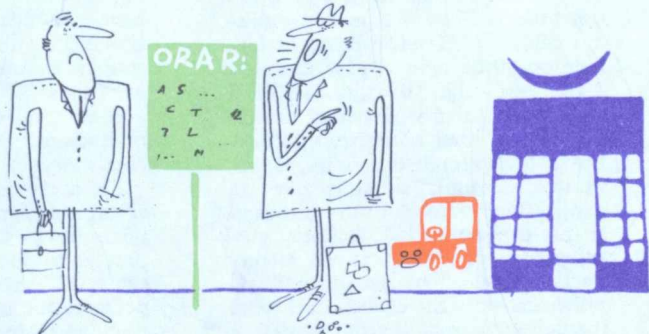
— la perdele de azi! Perdele!

Stațiile de amplificare cu care sînt dotate autogările din Capitală nu sînt folosite în scopul informării călătorilor cu privire la sosirile și plecările curselor.

— Ascultă la mine, că sînt client mai vechi! Mașina dumitale pleacă atunci cînd începe «Lalele», iar a mea după «Amintiri, Amintiri!»

Tabelul cu orarul de plecare al autobuzelor din autogara de călători Băneasa este ilizibil.

— Acolo s-a construit o autogară simpatcă, iar aici s-a scris cu cerneală simpatcă!

Șoferul Popa Gheorghe (Autogara 3 călători-București) a simulat defectarea autobuzului în apropierea unui post de control, cu scopul de a nu se observa că a consumat băuturi alcoolice

CĂLĂTORUL: — Miroase de la o poștă că defectul nu e de la motor!

DESENE DE AVRAM ANTON

LGAM SPORTIV

sta nu s-a întîmplat fiindcă icător adversar i-a pus o

lui nu sînt organizate de «Electre-cord».

în plin? Că doar glezna e mult mai mică decît poarta...

acum trei goluri! Unde vezi dum-neata că are baftă?

ĂGET: Informația pe care ineți este eronată. Campio-național la scrimă n-a fost illan. Jean Marais n-a fost lată antrenor pentru floretă tiința» și nu este una și îi persoană cu Jenică Mo-gestionar la «Apemin».

MIRICĂ I. MITICĂ: Arhimede nu a fost atlet, deși într-adevăr a spus: «Dați-mi un punct de sprijin și vă ridic pămîntul». «Evrica» nu era campioana Gre-ciei antice la natație.

DE PE TUȘĂ:

În minutul 15, centrul înaintaș șutează, portarul apără prost și min-gea se oprește în plasă. 1 : 0.

— Păi are! Că la noi în bloc am avut un portar care a greșit mai puțin decît ăsta și i-am desfăcut contractul de muncă...

IV CURIOS: Concursurile noe n-au fost inventate de Potopul nu a venit special a se crea condiții optime erilor la caiac.

ADRIANA A.: Într-adevăr, Cristo-for Columb a vizitat America și alte țări, dar nu pentru că a ciștigat o călătorie la «Loto-Pro-nosport».

PANSEURI:

Mingea se aseamănă foarte ade-sea cu bețivii: nu nimereste poarta.

Un spectator, cu miinile pilnie la gură, strigă portarului:

— Ce baftă ai, dom'le, ce baftă!

În minutul 25, centrul înaintaș șutează, din nou portarul apără prost și mingea intră în poartă. 2 : 0.

Același spectator strigă portaru-lui:

— Ce baftă ai, dom'le, ce baftă!

În minutul 40, situația se repetă. Scorul: 3 : 0.

Același spectator strigă iar por-tarului:

— Ce baftă ai, dom'le, ce baftă!

Curioși, cîțiva spectatori din jur îl întrebă:

— Portarul ăsta a primit pînă

ETRE: Părerea noastră e tul alta. Nu credem că arun-discului va dispere odată ariția magnetofonului. Con-rile pentru aruncarea discu-

Cum se explică oare că unii jucă-tori trag la poartă și nu nimeresc, în schimb trag la glezne și nimeresc

*
— Tăticule, cine e nenea acela care fluieră?
— Arbitrul.
— Și de ce fluieră?
— Fiindcă jucătorul din stînga s-a purtat dur cu cel de-alături, și l-a bruscat.
— Tăticule...
— Da...
— Ce noroc că la noi acasă nu e un arbitru...
— De ce?
— N-ar mai putea să doarmă vecinii de atita fluierat.

I. AVIAN

ROMEO JULIETTA ȘI ÎNTUNERICUL RASIST

Cine ar fi bănuț că polițiștii din Republica Sud-Africană au ambiții literare? Și totuși iată că gloria lui Shakespeare nu-i lasă să doarmă. Ba se pare că și mai mult îi irită succesul prozatorului ceh Jan Otchenachek, autorul romanului «Romeo, Julietta și întunericul». Drept care s-au decis să le facă concurență amândurora.

O metodă ar fi fost să ia plaivazul și hîrtia și să se apuce de scris. Dar ingenioșii agenți ai ordinei publice din R.S.A. s-au decis să fie originali și și-au spus: «Pînă acum literatura s-a inspirat din viață. Ce-ar fi să se mai inspire și viața din literatură?»

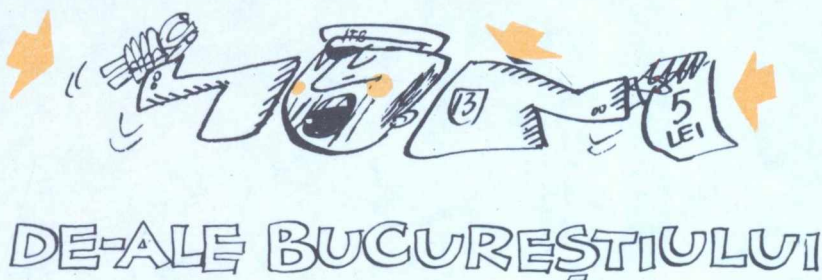
Și s-au pus pe treabă. În orașelul De Aar și-au găsit personajele: Romeo (pe numele său adevărat Noel Albert Kow), Julietta (în persoana Gisellei Becker) și întunericul (furnizat de legislația rasistă). Subiectul e simplu și seamănă leit cu cele folosite de marele Will și de Otchenachek: Noel o iubește pe Gisella, Gisella îl iubește pe Noel, dar sentimentul lor nu are nici o perspectivă, deoarece Montagu... pardon, nazismul... pardon, apartheidul este contra.

Toată lumea știe însă că dragostea nu ține seama de legi. Iată de ce Noel și-a îngăduit să facă o vizită Gisellei. Polițiștii care-l urmăreau cu vigilența necesară filării unui mare criminal au înregistrat și durata șederii lui Romeo cel negru în casa albei Julietta: exact o oră și șaisprezece minute.

Folosind clasicele posturi de observație din recuzita teatrală (gaura cheii, un colț de perdea dat la o parte etc.) Sherlock Holmes-ii au descoperit încă un lucru cutremurător: că la plecarea Noel a sărutat-o pe Gisella.

Criminalii fiind astfel prinși în flagrant delict, autorii ei au fost aduși în fața justiției. Aceasta s-a dovedit însă partizana happy-endului. În loc să-i oșindească pe culpabili la zeci de ani temniță, magistrații au fost clemenți: Noel a căpătat numai nouă luni de închisoare, urmată de deportare în «rezervația» (a se citi lagăr de concentrare) de la Transkei, iar Gisella a fost numai dată afară din postul ei de bibliotecară.

Fapt care dovedește că în Republica Sud-Africană tragedia nu are căutare.

DE-ALE BUCUREȘTIULUI

În momentul de față un bilet de călătorie în vagoanele de tramvai se obține fie solicitîndu-l taxatorului, fie servindu-te personal, asta pe liniile unde s-a introdus autotaxarea. Și se știe că pe rutele cu autotaxare s-a fixat un tarif unic ca să se evite confuzii, sau pardon, voite erori.

Pe linia «1» însă au fost stabilite două tarife. Și ca să cunoască publicul călător pînă unde poate să circule cu 30 de bani și pînă unde cu 40 de bani, onor direcțiunea ITB a dispus înșurubarea deasupra casetei cu bilete a unei hărți heliografiate, brăzdată de zeci de dungulițe, săgeți, puncte, denumiri de străzi și texte explicative, toate realizate minuscul și într-o nuanță vinăt-spălăcit, motiv pentru care sînt vizibile și respectiv lizibile doar dacă ai ochi de pilot-acrobat. Și ca să deslușești întrucitva această hartă, pentru a afla pînă unde poți călători legalmente cu 30 de bani și pînă unde ba, ar trebui s-o examinezi vreo jumătate de oră. Dar asta este imposibil cînd zeci de pasageri ale căror glasuri avînd o tonalitate care variază de la cristalin la... răcnet, te invită să «avansezi înainte» și totodată ca îmbiere suplimentară se folosesc de coate și de umeri.

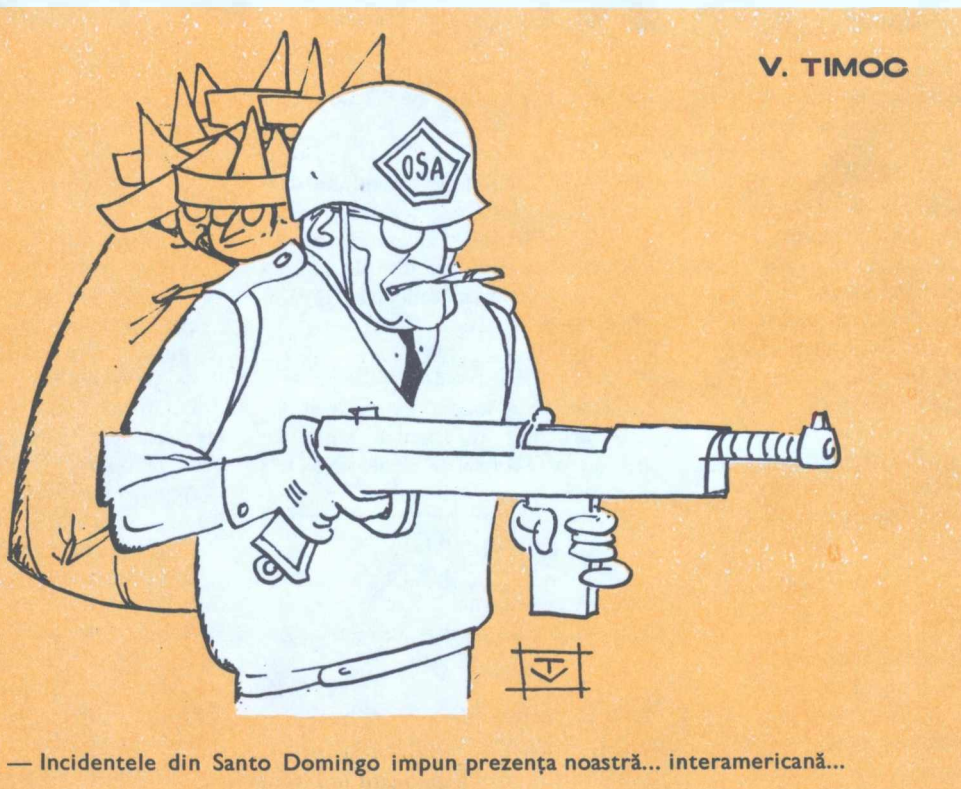
În consecință, trebuie să renunți

la lectura cursului de... tarifo-geografie inițiat de ITB și arunci grăbit în casetă, la nimerală, 30 ori 40 de bani.

Dacă însă controlorul care de obicei apare în aceste vagoane cu o regularitate de ciclu mecanic, te găsește cu un bilet de 30 de bani, taman cînd ai depășit — forțat de împrejurări — limita indicată pe hartă, te-ai ars! Te face de două parale în public și în plus îți mai trage și o amendă, reproșîndu-ți cu aer de dascăl indignat că așa pățesc acei care nu «studiază» harta... după care adaugă parcă compătimitor concluzia: «rușine dom'le, rușine!»

De aceea ca să se evite asemenea situații, ar fi mult mai nimerit ca și pe linia «1» să se fixeze un singur preț — în locul prezentului defalcat tarif, care necesită pentru respectarea lui examinarea temeinică a unei hărți încălcite, care ar putea fi studiată doar dacă o iei acasă pentru vreo două zile... ca să înveți lecția. Și totuși acest tip de hartă plasată în vagoanele de pe linia «1» a adus o însemnată contribuție într-un anumit domeniu. Datorită ei, s-a... descoperit în sfîrșit deplina justificare a uzualii expresii «aiurea în tramvai!» Este?

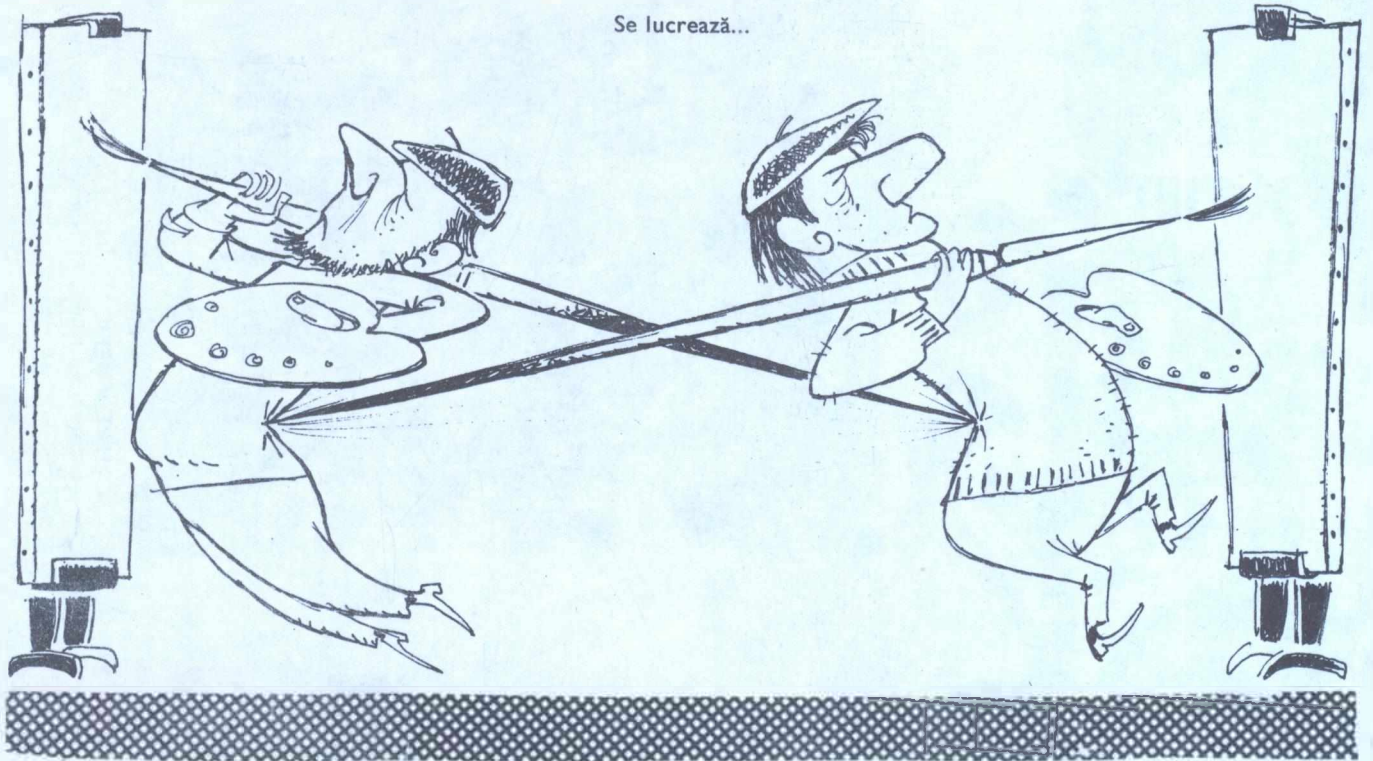
DAN MANOLESCU

V. TIMOC

— Incidentele din Santo Domingo impun prezența noastră... interamericană...

Se lucrează...

epigrame

După prima întâlnire:

— Ei, atunci cum a rămas,
Cînd te văd, bambina mia?
Vrei la «Scala» sau la «Ceas»...
— Prefer la... «Bijuteria»...

Unui medic cardiolog căsătorit
cu o fostă pacientă:

Medic foarte priceput,
Pacientei — am aflat —
Inima tu i-ai cerut
Ca să i-o tratezi la... Sfat.

Unui dentist lipsit de interes față
de bolnavi:

Mi-am găsit și eu beleaua!
Ca dentist ai fost un chin:
Tu cînd mi-ai plombat măseaua
Prea te-ai dovedit... canin.

AUREL MĂDÎRĂC

Unuia cu lecturi puține:

Cu lectura în prezent
A rămas cam mult dator,
Ca să fie «în curent»
El și-a pus ventilator.

Unui băutor:

Te-ai văitat cumplit aseară
Că și-e gura cam amară.
— De la ficat, spune-un vecin.
— Fii serios, de la pelin!

Unui bucătar slab pregătit din
punct de vedere profesional:

L-am rugat pe șeful bucătar Matei
Să ne facă seara cîte-un ceai de tei
Dînsul ne răspunse însă: — Nu se
poate,
N-am găsit rețeta-n cartea de bucate.

Teză la zero grade

Profesorul:

— Ce-i cu teza dumneavoastră
Văd că-i albă, text deloc?

Studentul:

— Eu am stat lângă fereastră
Și-a-nghetă cerneala-n toc.

CONSTANTIN FLORESCU

Unui tinăr ușuratec și interesat:

Dragostea și săptămîna!
Asta e deviza ta!
Tu, la toate le ceri mină
(Ca să vezi cît au în ea)...

Emisiunea «Rețeta gospodinei» și
nevastă-mea:

Emisiunea urmărește
Cu atîta interes
Că la urmă obosește
Și luăm masa la... «Express».

Unui sufler, sancționat pentru
neglijență în timpul spectacolului:

Necăjit și chiar jenat
După ce-ai fost sancționat
Tu mi-ai spus precis și scurt:
Acum suflu și-n... iaurt!

NICOLAE FRUSINA

La «Informațiile» Gării de Nord
îți pierzi timp îndelungat pînă să
obții un fir liber:

Pin' să-mi spună domnișoara
Cînd ajung la Timișoara
Mai ușor mă urc în tren
Și-aflu ora pe teren...

Mărturisirea unuia căruia îi place
să bea:

Fiîndcă beau, mă rog matale,
Zilnic mă tot ții la «vale»
Dar aș vrea, ca să-mi priască,
Valea mai... Călugărească!

Unui compozitor care are imprimate
pe discuri și unele melodii de
slabă calitate:

Să te-ascult e un efort
Și e mult prea mare riscul,
Eu regret că nu fac sport.
Știi de ce? S-arunc cu... discul!

VLADIMIR DUDANOV

UMOR

DIN TOATĂ LUMEA

(Din «Ici Paris» — Franța)

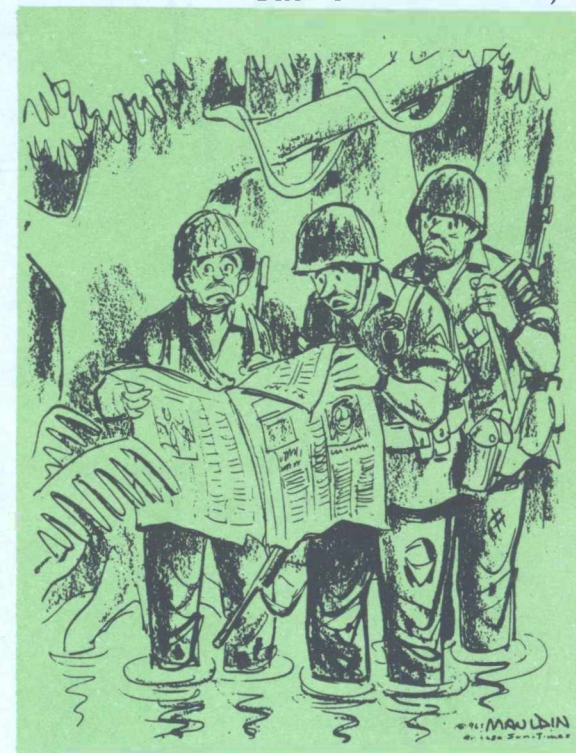
— Dragul meu, în costumul de baie arată bine, dar ca să spui ultimul cuvânt, trebuie să o vezi îmbrăcată!

(Din «Dikobraz» R.S. Cehoslovacă)

FĂRĂ CUVINTE

Desen de Mauldin — S.U.A.)

SOLDAȚI AMERICANI ÎN VIETNAM:
—«Atențiune, băieți! McNamara este foarte optimist!»

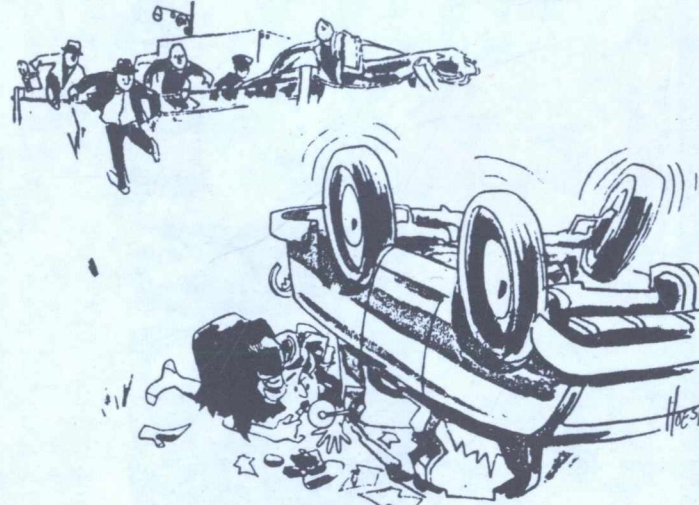

Încet... dar sigur

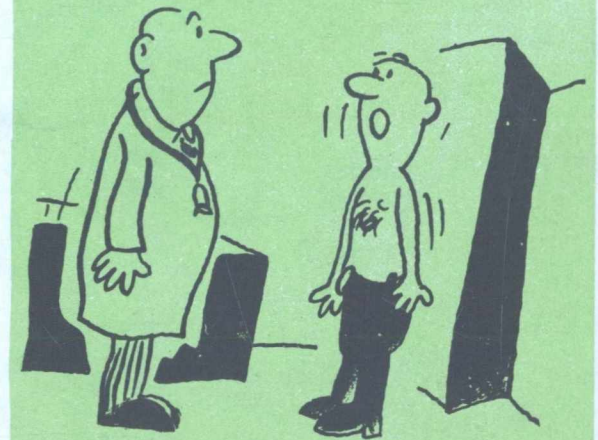

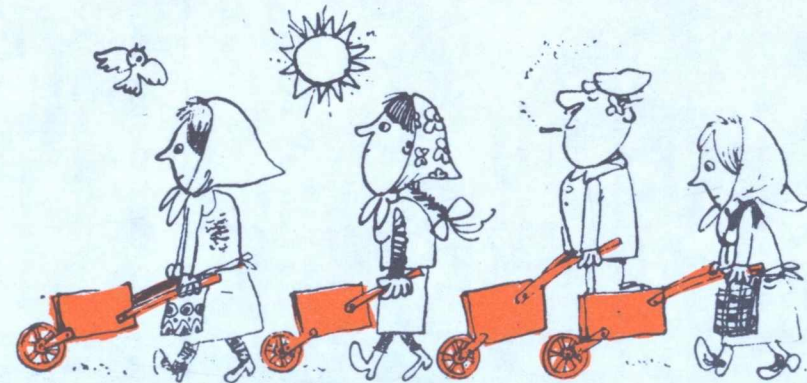
De cîva timp pe drumurile poloneze circulă automobile marcate cu o frunză verde, ceea ce înseamnă că sînt conduse de un conducător neexperimentat. Mergînd pe această linie, socotim util același semn distinctiv și în alte domenii, pe care de altfel le semnalăm.

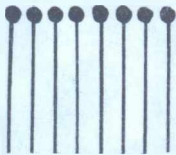
Cochetărie

— Sufăr de două rele principale ale insulelor britanice: reumatism și capitalism!

FĂRĂ CUVINTE

V. D. POPA

Întii april, o zi ca orișicare,
La unii e prilej de păcăleală,
Dar alții-n schimb, glumeți nevoie mare,
Sărbătoresc tot timpul pe Păcălă.

De pildă, s-a stricat televizorul
Și cum anunți, îți spune-o voce groasă
Că pînă-n prînz sosește lucrătorul
Și vine fix, însă la el acasă.

La Sfatul popular, la președinte,
Ceri o audiență și în sediu
Faci antecameră și-astepti cuminte
O lună că se află în concediu.

Atunci cînd cumperi roșii la cutie
Pentru o ciorbuliță pe sprinceană,
Adesea eticheta e hazlie
Și te trezești cu ciorbă de tocană.

— Am zece la algebră și română!
Te-anunță puștiul fără reticențe
Și-apoi la școală, peste-o săptămînă,
Constați că ară zece, dar absențe.

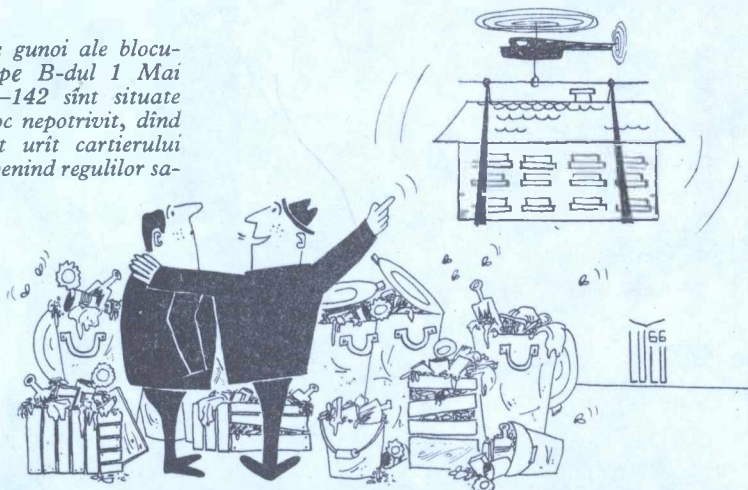
Faci poze la o cooperativă
Pentru legitimația cea nouă
Și cînd le scoți, ele-s deopotrivă
Caricaturi format 6/9.

Asemenea exemple mai există
Că orice om comite și greșeli,
Dar cititorul cere în revistă
Să vadă glume și nu păcăleli.

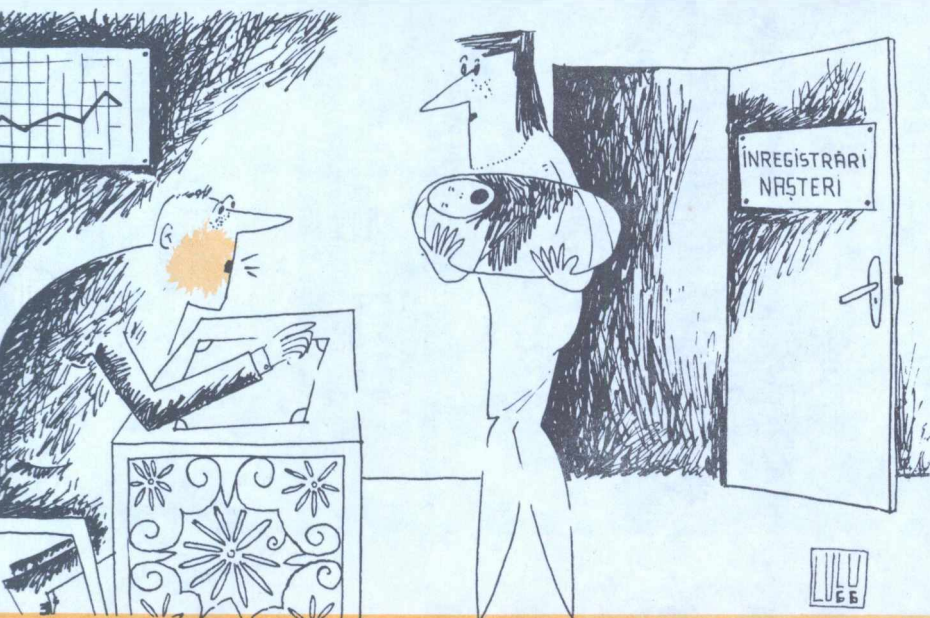
Păcăleli Cotidiene

Desene de ION DOGAR-MARINESCU

Lăzile de gunoi ale blocurilor de pe B-dul 1 Mai nr. 138—142 sînt situate într-un loc nepotrivit, dînd un aspect urît cartierului și contravenind regulilor sanitare

— Întrucît găsierea unui loc potrivit pentru lăzile de gunoi ridică probleme foarte dificile, am hotărît să căutăm un loc potrivit pentru blocuri!!!

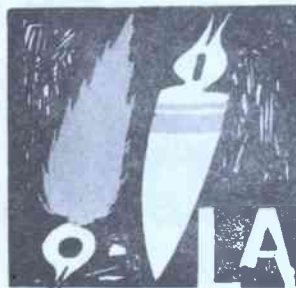
— Tovărășico! Vii mata cu două exemplare, unu'rămîne la dosar...

BCAEMO
MPA
mMAN
BNT

— Spune, ce vezi?

MICROBISTUL: — Numai mingile de fotbal de jos

C. CRISTOBALD

MAȘINĂ CASATĂ

La fabrica de geamuri din Mediaș, o mașină tip IMAG de turnat geam, procurată din import și care a costat bani mulți, a stat — timp de șase ani — neutilizată.

După șase ani, mașina a fost... casată, cu aprobarea Ministerului Industriei Construcțiilor și cu motivarea că, fiind pusă în funcțiune, n-a dat rezultate.

Simplu.
Pe oamenii care au săvîrșit această ispravă (care, întii, au ținut mașina șase ani nefolosită, apoi au... casat-o) nu i-a durut inima de avutul obștesc, nu i-a durut inima să arunce atîția bani la fier vechi.

Oameni cu inimi tari. Să... tai geamuri cu ele.

SCULE ABANDONATE

De trei anotimpuri (o toamnă, o iarnă și o primăvară), la Uzina «Tractorul» din Brașov, niște scule ale secției presă (tăietoare, de ambutisare, etc.) stau sub cerul liber, pradă ninsorilor, ploilor și prafului.

Tot de atîta timp, în magazia destinată acestor scule, sînt depozitate niște bancuri vechi și dulapuri

vechi, care nu mai sînt folosite ar trebui casate.

Intrebat de ce n-a luat, în acest timp, nici o măsură, secției, tovarășul inginer Sîngeorț Ion, înșiră diverse explicații.

...Bancuri vechi!

LANTERNĂ MAGICĂ

Nu credeam că există... magie. Ei bine, există! Avem dovadă.

Cetățeanul Jid Eugen din Al Iulia, str. Dobrogeanu Gherea nr. 1, a cumpărat din comerț o lanternă cu acumulator, produsă de uzina «Electromagnetica» din București. Conform prospectului însoțitor, «d rata de utilizare a acestei lanternă este nelimitată». Lanterna cetățeanului a funcționat însă numai două săptămîni. Deci cetățeanul expediat lanternă la uzina din București, să i-o repare sau să-i trimita alta. Uzina i-a răspuns că (din motivele cutare sau cutare) nu se poate și i-a restituit lanternă nereparabilă. Atunci, cetățeanul s-a adresat «Uzicii», iar «Urzica» s-a adresat ministrului competent, așteptînd vîminune, vreo... magie.

Răspunsul ministerului: Am comunicat tovarășului Jid Eugen c

POSTA REDACTIEI

OPREA AUREL, Făgăraș-Brașov

Dilema pe care ne-o înfățișai este de nerezolvat. Dv. ne dați următoarea indicație:

«Dacă (epigramele) sînt bune trimiteți-mi-le înapoi, dacă sînt proaste publicați-le...»

În orice caz înapoi nu vi le putem trimite.

IORDAN AUREL, București

Reținem doar epigrama adresată unui «chelner voleibalist»:

— *Stă cu mingea-n mînă, zici,
Și-ntîrzie să servească?
O concluzie-i firească:
El se crede la servici!*

Un sfat pentru celelalte epigrame nepublicabile: un epigramist nu trebuie să demonstreze că are memorie prea bună.

MICU VASLUIANU, Vaslui

«Mica publicitate» pe care ne-o trimiteți conține, după cum văd, numai rubrica «obiecte găsite». Nu trebuie să vă faceți scrupule, posesorii lor le-au aruncat ca neavînd nici o valoare.

TUDOR LUCIAN, Suceava

Șirul dv. de ghinioane din «Tragedia pesimistă» din nefericire continuă. Ne întrebați ce să faceți ca să scăpați de ghinion. Cred că ar trebui să vă manifestați în științele pozitive unde ghinionul are o rază de acțiune infinit mai mică decît în literatură. De pildă, în domeniul umorului mulți au ghinionul de a se fi născut fără talent.

ROMANESCU DAFINA, Anina
— reg. Banat

Ne-ați trimis o poezie «Refuz» pe care o încheiați cu versul «Rămii la distanță».

Iată ce înseamnă o poezie de anticipație!

ANDRONIC ELENA, Tg. Ocna

Reproducem epigrama dv. adresată «unui cusurgiu», după ce s-a

făcut o ușoară ajustare rîchiei cu care urmează să apară în lume:

*Ești cunoscut din cale-afară
Prin gîndurile ce te rod
Și crezi că tot o să apară
Cîndva o papură cu nod.*

EFTIMESCU GH., București

Folosirea neologismelor a constituit un cal de bătaie pentru inspirația satirică. Au fost lingviști care propuneau utilizarea expresiei neoașe «dezumflare bănească» pentru «deflație monetară» sau «repegiune» pentru «viteză». Vă deranjează între altele cuvîntul «exhaustiv» care n-are echivalent neoaș. O tratare exhaustivă se numește acea tratare care epuizează pentru totdeauna problema în discuție.

Catadixim că voroavele Domniei-Tale nu sînt destul de caraghioase și nici nu au urcuș sau, utilizînd limbajul curent, traduc: «Apreciam că materialul dv. n-are umor și nici elevație».

URSU NICOLAE, București

Reproducem din aforismele dv. cîteva «mûșatisme»:

— Oamenii inegalabili trebuie întrecuți.
— Vorbirea a făcut să apară neînțelegerile.
— Angoasa este o frică mai rafinată.

Așteptăm și cîteva «ursisme».

CORICIUC CONSTANTIN,
Orăștie

Ne spuneți că pentru dv. risul este «sine qua non»-ul longevității. Din cele ce ne-ați trimis observăm că nu vă gîndiți și la longevitatea cititorilor noștri.

BERARU FILIP, București

Semnul de exclamație chiar repetat de cinci ori (! ! ! ! !) tot semn ortografic rămîne. În nici un caz multiplicarea lui nu conferă atribute umoristice materialului după care este pus. Punctele de suspensie (....) de asemenea nu pot fortifica hazul

unor epigrame bolnave de anemie umoristică.

Altminteri, alfabetul Morse ar fi de mult o capodoperă de umor.

LEON IANCOVICI, Craiova

Explicațiile pe care ni le dați în legătură cu desenul dv. umoristic în doi timpi sînt într-adevăr edificatoare. Totuși mai avem unele nelămuriri. De pildă, nu pricepem pentru ce bețivul dv. are umărul plasat la stomac, de ce servieta din primul desen devine în al doilea, poșetă de damă, de ce picioarele cetățeanului vin și capul pleacă, de ce pălăria lui, tip «Malec» se transformă în bicorn napoleonian, de ce, în prealabil, nu v-ați pus singur aceste întrebări?

CRIȘAN ANTON, Cluj

Poezia «Lăcrimația ingerilor» este valabilă poate pentru lumea cealaltă.

*

Maței Nicolaie-Galați; Olaru Dorin-Curtea de Argeș; Teodorescu Sorin - Buzău; Crăciun Florian - București; Enulescu Adrian-București; Florescu Decebal-Iași; Hrubaru Ion-Constanța; Mohora Ion-Ulmeni Alexandria; Alexe Singeanu - Brașov; Bărbatu Geo-Constanța; Jira Costan-Tulcea; Oprea Marin-Caracal; Riță Cococar-Timișoara; Simon Constantin-București;

DEOCAMDATĂ NU

JURZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

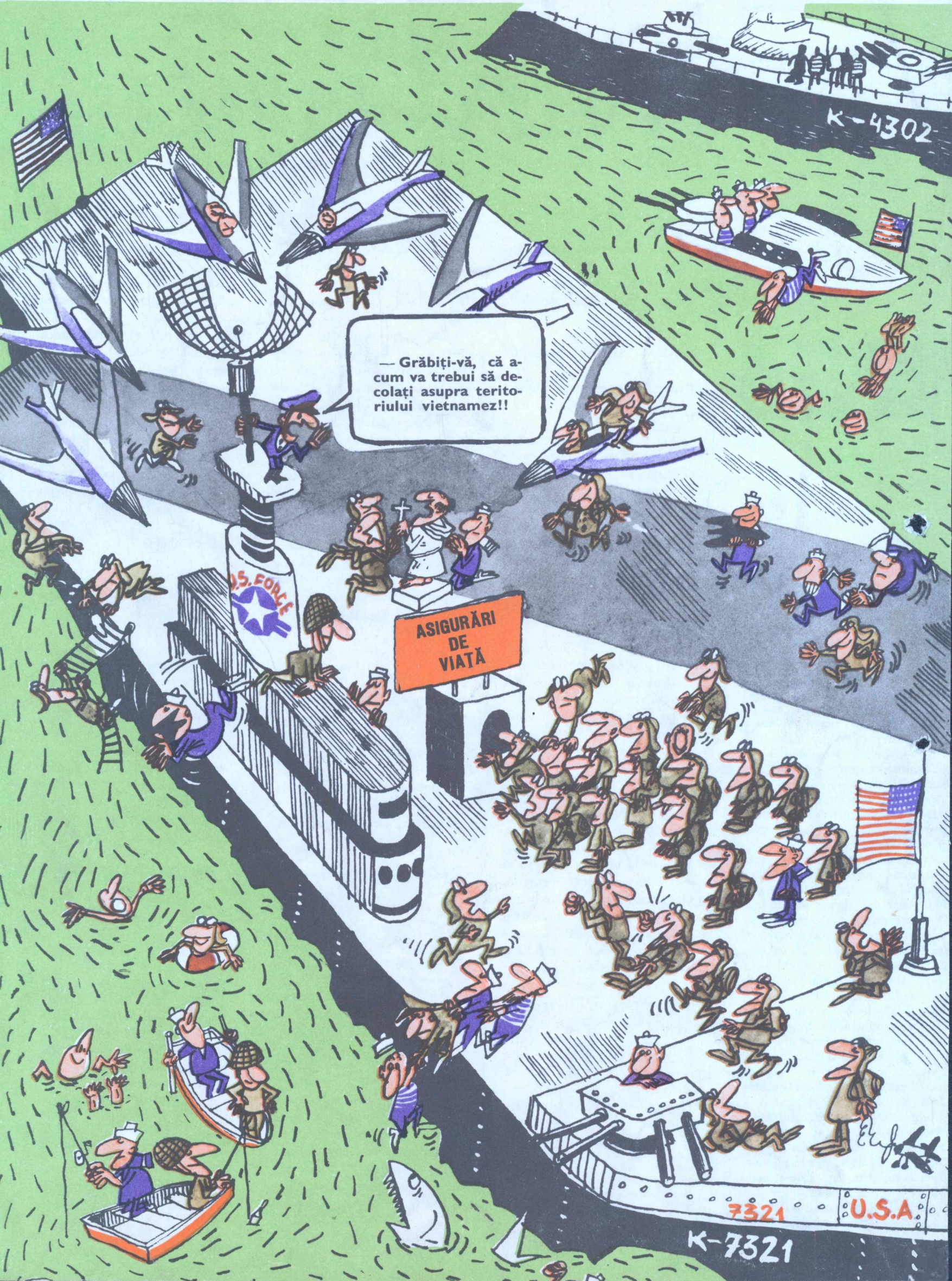
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”

44.804

— Grăbiți-vă, că acum va trebui să decolati asupra teritoriului vietnamez!!

ASIGURĂRI DE VIAȚĂ

K-4302

7321

U.S.A.

K-7321

Euf